

האופניים של אָליק

מאת: דניאל כהן לוי

דמויות

מרתה, ילדה כבת 9

חייל 1, אלן אלכסנדר

חיילת 1, אָשה

חייל 2, מרטין

קצינה 1, (חיילת 1)

קצין 1, אלן (חייל 2)

הערה: (***) מסמן סצנות ללא מילים.

האופניים של אָליק בכורה 2012 | פסטיבל Small במה אוניברסיטת תל אביב | כתיבה ובימוי: דניאל כהן לוי | כוריאוגרפיה: מעין אלון | עיצוב במה ותלבושות: ורד פיק | מוסיקה: אסף עזרא | תאורה: גיא גילי | משתתפים: גיא הירש, דניאל בלינקי, נעמה ברמן, עידו זיו

כל הזכויות שמורות לדניאל כהן לוי ©
050-8692950 | dcl500500@gmail.com
יולי 2012

תמונה 1

(שדה קרב. מדבר. במה ריקה, מכוסה בחול. שיירים של חפצים נטושים. חיילת 1 וחייל 1 עמוסים בצידוד, מביטים על מפה. החיילת מביטה במשקפת וחוזרת למפה)

חייל 1: כמה נשאר?

חיילת 1: ...שש עשרה.

חייל 1: נמשיך מכאן? (מצביע על המפה)

חיילת 1: לא, הסימון כאן לא ברור. אי אפשר לקחת שוב סיכון, אולי לא נספיק לפני החושך –

חייל 1: אז נעלה מכאן, זאת תצפית טובה ללילה.

חיילת 1: (אנחה) היינו צריכים להגיע אליהם היום.

חייל 1: העיקוף הזה לקח לנו... (מביט בשעון) כמעט שבע שעות.

חיילת 1: (מביטה מפה) אם נכפיל את הקצב, נגיע לפני הצהריים. נזוז?

חייל 1: אני רק משתין.

חיילת 1: שוב? מהר.

(חיילת 1 מסתובבת ומתרחקת מעט ממשיכה להביט במפה.)

חייל 1: עם המפות האלה כבר היה עדיף לנווט בלי כלום. (כורע על הברכיים מוריד את הצידוד והנשק. נכנסת מרתה, ילדה כבת 9, עם אופניים כחולים. חולפת על פניו ונעצרת, מרימה אבן כהה ומסתכלת בה.)

חיילת 1: אולי בכל זאת נגיע ממזרח...

חייל 1: (רואה את מרתה, מופתע) מה?

חיילת 1: ככה נוכל להתקדם גם בלילה.

חייל 1: מה זה? (תופס את הנשק, מביט סביבו) מאיפה באת? אָשָׁה!

חיילת 1: (עם הגב) מה?

חייל 1: (מניחה את האבן בסל האופניים, חייל 1 מביט לתוך הסל. מרתה פונה ללכת) תעצרי... (לחיילת 1) אָשָׁה, בואי לפה!

חיילת 1: (פונה אליו) אלן, מספיק בוא נתקדם...

- מרתה: אֵלִיק.
- חיילת 1: מה זה? (שולפת נשק, מביטה מסביב) מאיפה היא הגיעה?
- חייל 1: לא יודע, הסתובבתי רגע ופתאום היא הייתה –
- חיילת 1: לא ראית מאיפה היא באה?
- חייל 1: לא... (מרתה פונה ללכת) לאן את הולכת? (מתקדם אליה)
- חיילת 1: (מביטה במרתה) מה היא עושה פה?
- חייל 1: לא יודע, אולי היא טעתה בדרך או משהו...
- חיילת 1: טעתה מאיפה בדיוק?
- חייל 1: אין לי מושג. (למרתה) מה את עושה כאן? (שתיקה) הי, את שומעת?
- חיילת 1: אולי היא לא מבינה.
- מרתה: אליק.
- חייל 1: מה? מה זה? (למרתה) ילדה, איך קוראים לך?
- מרתה: אליק.
- חיילת 1: מה זה אליק?
- חייל 1: בת כמה היא נראת לך?
- חיילת 1: לא יודעת. זה לא מוצא חן בעיני.
- חייל 1: את חושבת שהיא פה לבד...?
- חיילת 1: אי אפשר לדעת... (חייל 1 נעמד) כדאי שנזוז...
- חייל 1: איך לא ראינו אותה עוד קודם?
- חיילת 1: בגלל המפות המזוינות.
- חייל 1: מה נעשה?
- חיילת 1: שים עליה רגע עין. (בודקת את השטח. מרתה מתקדמת קצת עם האופניים. חייל 1 עוקב אחריה בדריכות. נשמע "קליק", החיילים נדרכים) שמעת?
- חייל 1: לא לזוז. (מרתה מנסה להתקדם) לא!
- חיילת 1: היא דרכה.
- חייל 1: כן.
- חיילת 1: שיט!

- חייל 1: (למרתה) אל תזוזי! (פורק ציוד לנטרול מוקשים ומתקרב אליה בזהירות)
- חיילת 1: אלן, תזהר.
- חייל 1: (למרתה) לא לזוז! (חופר מסביב לרגליה)
- חיילת 1: נו?
- חייל 1: רגע... אין.
- חיילת 1: אבל שמעתי.
- חייל 1: (מגדיל את הרדיוס) זה לא היא.
- חיילת 1: תבדוק בגלגלים.
- חייל 1: (חופר מתחת לגלגל הקדמי) שיט. המשקל שלהם מחזיק.
- חיילת 1: טוב, תחזיק אותם. (מרתה אוחזת באופניים ומסרבת לשחרר אותם) תעזבי אותם. תעזבי אותם.
- חייל 1: בואי, תעזבי את זה.
- חיילת 1: תעזבי אותם. מנסים לעזור לך, את לא מבינה?
- חייל 1: אָשָה, די –
- חיילת 1: תעזבי את האופניים, את תהרגי את כולנו!
- חייל 1: אָשָה, תתרחקי ממנה!
- חיילת 1: (מתרחקת קצת) כל התחמושת כאן!
- חייל 1: אני יודע! (למרתה) אין מה לעשות, את צריכה לעזוב אותם.
- חיילת 1: (למרתה) פשוט תעזבי את זה...
- חייל 1: תני לי רגע.
- חיילת 1: בחיי אני מסוגלת – לא יודעת מה.
- חייל 1: מספיק, תתרחקי. (למרתה) תעזבי אותם רק לרגע. ואז אני אביא לך אותם.
- חיילת 1: זה אופניים מזוינים!
- חייל 1: נו, זה לא עוזר! (למרתה) את מסכימה לעזוב אותם? אני מבטיח להחזיר לך אותם עוד רגע. (תופס באופניים, מרתה מחבקת את האופניים) בסדר, בסדר. (עוזב את האופניים) את יכולה להחזיק, אבל אל תזוזי. בסדר? (מתחיל לחפור מתחת לגלגל)
- חיילת 1: אלן, מה אתה עושה? ... אלן?

- חייל 1: אני מנטרל את זה.
- חיילת 1: לא.
- חייל 1: אין ברירה, היא לא עוזבת.
- חיילת 1: השתגעת?
- חייל 1: אז מה נעשה?
- חיילת 1: תעזבי אותם! את שומעת?
- חייל 1: תישארי שם.
- חיילת 1: (מתחיל לפרק את המוקש) אתה לא יכול לעשות את זה!
- חייל 1: יהיה בסדר אני מבטיח. (בשקט) יהיה בסדר. אל תזוזי. אל תזוזי. אל תזוזי.

***** פירוק המוקש *****

תמונה 2

(אחרי פירוק המוקש. חייל 1, מרתה וחיילת 1)

- חיילת 1: זה לא נורמאלי...
- חייל 1: (למרתה) את בסדר?
- חיילת 1: אתה לא נורמאלי!
- חייל 1: (לחיילת 1) מספיק, הכל בסדר עכשיו.
- חיילת 1: בשביל אופניים מזדיינים! (מסננת) מפגרת...
- חייל 1: תעזבי אותה.
- חיילת 1: בוא נתקפל. (מתחילה לאסוף את הציוד, ומחלקת אותו לשתי ערמות)
- מרתה: (בלחש) אליק.
- חייל 1: (למרתה) הי, הכל בסדר עכשיו.
- חיילת 1: אלן –
- חייל 1: רגע...
- חיילת 1: התעכבנו כאן יותר מידי. זה מסוכן.
- חייל 1: מה נעשה איתה?
- חיילת 1: (עוצרת) לא יודעת. (חייל 1 מביט בה. למרתה) ילדה, תחזרי לאיפה שבאת, טוב? (מסתכלים עליה, היא לא זזה)
- חייל 1: אי אפשר להשאיר אותה.
- חיילת 1: אז מה נעשה? (שתיקה)
- חייל 1: לא יודע... צריך להחזיר אותה.
- חיילת 1: לאן?
- חייל 1: לא יודע... לבית שלה. בטח מחפשים אותה. (למרתה) איפה הבית שלך? (שתיקה) בית?
- חיילת 2: היא לא עונה. תקפל את הציוד שלך.
- מרתה: אליק.

- חייל 1: מה זה אליק?
- מרתה: אליק.
- חייל 1: איפה הבית שלך? (שתיקה)
- חיילת 1: אין טעם, היא לא מבינה.
- חייל 1: מאיפה את יודעת?
- חיילת 1: אם היא באה לבד, היא תסתדר לבד.
- חייל 1: כמו שהיא כמעט הסתדרה עכשיו?
- חיילת 1: אנחנו מאחרים ביום עם האספקה וזה רק מעכבת אותנו עוד יותר.
- חייל 1: (למרתה) הי, איפה הבית שלך?
- חיילת 1: אתה רציני?
- חייל 1: (מצביע לכל מיני כיוונים) שם? שם? שם?
- חיילת 1: מה אתה עושה?
- חייל 1: חייבים להחזיר אותה.
- חיילת 1: חייבים להעביר את הצידוד הזה עד מחר בבוקר.
- חייל 1: היא ילדה.
- חיילת 1: יחידה שלמה מחכה לנו. (על הצידוד) זה חיים בשבילם.
- חייל 1: אז מה את מציעה לעשות?
- חיילת 1: (עוצרת רגע) נסיים את הפעולה ונחזיר אותה.
- חייל 1: ובינתיים?
- חיילת 1: נשאיר אותה כאן עם מים.
- חייל 1: זאת ילדה, זה לא צידוד...
- חיילת 1: נחזור עוד יומיים לאסוף אותה.
- חייל 1: לא, צריך להחזיר אותה עכשיו. היא לא תסתדר לבד.
- חיילת 1: אתה בכלל לא יודע אם היא משלנו...
- מרתה: (כמבקשת דבר מה) אליק.
- חייל 1: אז מה?

- חיילת 1: אז –
- מרתה: אליק.
- חיילת 1: (תופסת אותה ביד) סתמי, כבר עם האליק הזה!
- חייל 1: (הודף אותה) תעזבי אותה!
- חיילת 1: מה קורה איתך אלן? זאת ילדה עם אופניים מזדיינים, שכמעט הרגה אותך לפני רגע. אתה אפילו לא –
- חייל 1: אני מחזיר אותה. (פאזזה) אני מחזיר אותה. (מפריד את הציוד שלו מהציוד הכללי)
- חיילת 1: אלן, תעצור רגע. אני מבינה, אבל אם הם לא יקבלו את התחמושת...
- חייל 1: ...אני חייב.
- חיילת 1: אתה לא יכול להשאיר אותי לבד. אתה לא יכול. אתה מקשיב?
- חייל 1: כן.
- חיילת 1: אתה לא עוזב אותי.
- חייל 1: ...תבואי איתי.
- חיילת 1: היית מת.
- חייל 1: (אורז את הציוד) אני מצטער –
- חיילת 1: שלא תעז!
- חייל 1: מישהו צריך להחזיר אותה.
- חיילת 1: זה לא משנה מה תגיד, האספקה הזאת צריכה להגיע. (מעמיסה את הציוד על עצמה)
- חייל 1: (למרתה) אני אחזיר אותך הביתה.
- חיילת 1: אם אתה נשאר איתה אתה יורק על כל מה שנלחמנו בשבילו. על כל מה שעברנו. עלי. (שתיקה) בן זונה. (מרימה גם את הציוד שלו)
- חייל 1: ... אָשָׁה חכי. תבואי איתי, נחזיר אותה ואחר כך נחזור.
- חיילת 1: בחיים לא. שכחת למה אתה כאן. ובשביל מי. (מסננת) בוגד! (יורקת בפניו ויוצאת)

תמונה 3

***** מרתה וחייל 1 הולכים בשתיקה. מרתה נעצרת ופונה לכיוון אחר. חייל 1 חוסם את דרכה ומנסה לכונן אותה לכיוון 'הנכון', תוך שהוא נמנע מלגעת בה או באופניים *****

(החייל ומרתה צועדים. מרתה מסיעה את האופניים, נעצרת)

חייל 1: התעייפת? (מרתה מרימה מהרצפה חתיכת מתכת מבריקה. מסתכלת לראות את השתקפותה) שוב פעם? תעזבי את זה. (מנסה לקחת לה את המתכת, מרתה מושכת אותה בחזרה ומניחה אותה בסלסילת האופניים) למה את צריכה את זה?... (מצביע על הסלסילה מרתה מזיזה לו את היד) מה אני שואל.

מרתה: אליק.

חייל 1: (נאנח) ברור. (מתקדם, מרתה מתיישבת על הקרקע) נשב קצת, אבל אחר כך חייבים להמשיך... (מתיישב מחטט בתיק) אני חושב שזה הכיוון...

מרתה: אליק.

חייל 1: כן.

***** מרתה ישנה, חייל 1 שומר. הוא מכסה אותה במעיל, מביט בה *****

חייל 1: (מוציא מנת קרב, מרתה מתעוררת, מתבוננת בו אוכל. הוא מביט בה) אליק? (מגיש לה אוכל) אליק-אליק-אליק (בתמורה מרתה נותנת לו את המתכת הכסופה. אוכלים בשתיקה. מביט באופניים) הם גבוהים... לא יכול להיות שהם שלך... של מי הם? (שתיקה) למה את הולכת איתן? (שתיקה)

מרתה: אליק.

חייל 1: כן. (פאזזה) מה זה אליק? אליק, זה מישהו? (פאזזה) האופניים האלה של אליק? (שתיקת הסכמה) מי זה? זה אבא שלך? (שתיקה) אח שלך? (שתיקת הסכמה) איפה הוא? (שתיקה) הוא חייל? (שתיקת הסכמה) את מחפשת אותו? (שתיקה) נמצא אותו. (מחפש מימיה בתיק)

(נכנס חייל 2, חייל 1 לא מבחין בו, מרתה מביטה בו באימה. מתקרב לחייל 1 ומצמיד לו אקדח לעורף, חייל 1 קופא)

- מרתה: (משמיעה צרחת בהלה זעירה)
- חייל 2: (צועק) אלן אלכסנדר! (מחייך)
- חייל 1: מרטין, הבהלת אותי. תוריד את זה.
- חייל 2: את מה? (צוחק, מוריד את הנשק)
- חייל 1: מה אתה עושה פה?
- חייל 2: מה אתה עושה פה?
- חייל 1: איך הגעת לכאן?
- חייל 2: (מסתכל על מרתה) אז זה נכון מה שמספרים, הפכת לבייביסיטר.
- חייל 1: (מגחך) לא –
- חייל 2: יפה לך אופניים. (מתקרב לאופניים) אפשר סיבוב?
- מרתה: (מתכווצת, ואוחזת באופניים) אליק.
- חייל 1: עזוב.
- חייל 2: סיבוב קצר, מה קרה? אתה יודע כמה זמן לא רכבתי... (למרתה) לא אכפת לך, נכון? (תופס את הכידון)
- מרתה: (נאבקת) אליק.
- חייל 1: מרטין, עזוב את זה. היא לא רוצה.
- מרתה: אליק.
- חייל 2: בסדר, בסדר הבנתי. (למרתה) מה, לא לימדו אותך להתחלק? (מביט סביב) אז מה אתם עושים פה, פיקניק?
- חייל 1: לא.
- חייל 2: דווקא נראה שכן.
- חייל 1: מה אתה רוצה?
- חייל 2: מה אני רוצה? מקלחת חמה וחולצה חדשה.
- חייל 1: למה באת?
- חייל 2: האמת? התחשק לי גם פיקניק קטן. (ניגש למנת קרב) אבל לא נראה לי שהפסדתי מי יודע מה. (למרתה) נכון? (שתיקה) אתה יודע, בהתחלה לא קניתי את כל העניין הזה עם הבייביסיטר. מי היה מאמין שעוד אפשר להפתיע אותי.

- חייל 1: כן.
- חייל 2: איך קוראים לה?
- חייל 1: ... לא יודע.
- חייל 2: (למרתה) איך קוראים לך? (פאזזה) הי, שאלתי איך קוראים לך?
- מרתה: (לחייל 1, מבקשת עזרה) אליק.
- חייל 2: אליק? זה שם של בן. לא נורא.
- חייל 1: זה לא השם שלה, זה –
- חייל 2: היא אמרה לך?
- חייל 1: ...לא. אבל זה לא –
- חייל 2: אז קוראים לה אליק. (למרתה) נכון אליק? (שתיקה, לחייל 1) אז מה התוכנית עכשיו?
- חייל 1: אין תוכנית.
- חייל 2: באמת? דווקא נראה לי שיש כאן תוכנית מצוינת.
- חייל 1: אין שום תוכנית.
- חייל 2: בסדר. (מסתובב) בסדר. בסדר...
- חייל 1: מה העניין?
- חייל 2: (עם הגב) העניין הוא שאף פעם לא ממש אהבתי את הפרצוף הזה שלך.
- חייל 1: באמת?
- חייל 2: כן, הוא מתוק מידי. מהסוג הזה שמקבל כל מה שהוא רוצה.
- חייל 1: כן?
- חייל 2: אני רק יכול לדמיין כמה בחורות מחכות לך בבית, שרק מתות –
- חייל 1: מספיק.
- חייל 2: מה אתה נלחץ? בגלל הבייביסיטר? אני בטוח שזה לא מפריע לה.
- חייל 1: מרטין מספיק, זה לא מתאים.
- חייל 2: אתה צודק. (מרים את הקול) זה באמת לא מתאים!
- חייל 1: מה אתה רוצה?
- חייל 2: חטיבה שלמה מחפשת אותך.

- חייל 1: טוב...
- חייל 2: באמת טוב. כי מי שמחזיר אותך, יוצא ראשון בחופשה הבאה. אז נראה לי שהפיקניק שלכם נגמר... ושלי מתחיל.
- חייל 1: אני לא חוזר.
- חייל 2: לא? מה אתה אומר.
- חייל 1: לא, מצטער.
- חייל 2: אם אתה מצטער אז בסדר. פשוט נשכח מזה. נכון אליק? פשוט נשכח מהכל! (פאזזה. בשקט) שלושה ימים אנחנו לא ישנים. סרקנו את כל האזור למצוא אותך. (מתגבר) אתה יודע שיש כאן שלושים ושבע גבעות מזוינות שנראות בדיוק אותו הדבר? קח את הדברים שלך, אתה חוזר איתי.
- חייל 1: אתה יכול להגיד שמצאת אותי. ושאני לא חוזר.
- חייל 2: אז מה תעשה?
- חייל 1: אני מחזיר אותה הביתה.
- חייל 2: באמת? עכשיו אני מבין, חבל שלא אמרת קודם. אפס.
- חייל 1: מה?
- חייל 2: אפס. תפסת פחד.
- חייל 1: היא ילדה, מישהו צריך להחזיר אותה הביתה...
- חייל 2: כן? ... אז אולי גם אני אלך? תביא אותה, גם אני אחזיר אותה קצת. (מתקרב למרתה)
- חייל 1: זה לא –
- חייל 2: עזוב, יש לי רעיון אפילו יותר טוב, אולי כולנו נחזיר אותה? (ממשיך להתקרב)
- חייל 1: מרטין –
- חייל 2: איך לא חשבנו על זה קודם, היא תחזיר את כולנו! (תופס למרתה את היד)
- חייל 1: תעזוב אותה!
- חייל 2: (תופס אותה בחוזקה) אני בטוח שלא אכפת לה, נכון אליק? נכון שלא אכפת לך?
- חייל 1: מרטין, תעזוב אותה! היא לא קשורה לזה. (הודף את חייל 2)
- חייל 2: חודש וחצי של מארב הלך לעזאזל, חתיכת אפס. אתה חושב שאתה יכול פשוט לקום ללכת... הא?

- חייל 1: (מנסה להתקרב אליו) מישהו צריך לעשות את זה...
- חייל 2: בהתחלה כשאָשה סיפרה חשבתי שזה בטח החום דפק אותך. אבל זה אפילו יותר גרוע. זה כלום. פשוט הסתובבת והלכת.
- חייל 1: אתה לא תבין את זה.
- חייל 2: (נדלק) למה כי אתה יותר טוב ממני?
- חייל 1: לא.
- חייל 2: אולי אתה יותר טוב מכולנו? או שאולי אתה חושב שדווקא לך מגיעה חופשה מזויינת!
- חייל 1: זה לא קשור לזה!
- חייל 2: באמת? אז למה זה קשור?
- חייל 1: יש דברים יותר חשובים –
- חייל 2: (בבוז) דברים יותר חשובים? כמו מה?
- חייל 1: כמו החיים שלה.
- חייל 2: (למרתה) שמעת אליק? החיים שלך יותר חשובים משלי.
- חייל 1: זה לא –
- חייל 2: או מהחיים של אָשה? או של האמא שלך?
- חייל 1: היא פשוט לא חלק מזה, מישהו צריך להחזיר אותה...
- חייל 2: פחדן! אתה בורח.
- חייל 1: תקרא לזה איך שאתה רוצה.
- חייל 2: אין לך יותר כבוד, אתה אפס.
- חייל 1: זה לא משנה, אתה לא מבין?
- חייל 2: (לא מקשיב) אבל אני אחזיר לך אותו.
- חייל 1: לא צריך את העזרה שלך.
- חייל 2: לפחות תמות עם כבוד. (מתקרב אליו עם הנשק)
- חייל 1: מרטין תוריד את זה...
- מרתה: (לוחשת) אליק.
- חייל 2: אני עושה לך טובה. תאמין לי.

- מרתה: אליק.
- חייל 1: מרטין השתגעת לגמרי, תוריד את זה...
- מרתה: אליק.
- חייל 2: אין ברירה!
- מרתה: אליק.
- חייל 1: (למרתה) שקט. מרטין, תחשוב בהגיון.
- חייל 2: אתה צודק, זה באמת לא הגיוני. (מכוון את הנשק למרתה) למה לבזבז, אתה אחרי הכל, למרות הפרצוף שלך, חייל טוב.
- חייל 1: מה אתה עושה? תסתכל על עצמך...
- חייל 2: אני חייב להחזיר אותך! אתה לא מבין? עוד יספרו עלייך...
- חייל 1: השתגעת לגמרי...
- חייל 2: (מתקרר למרתה) זה אפילו רעיון יותר טוב, אתה יודע.
- חייל 1: אתה דפוק!
- חייל 2: אני עושה לך טובה. תאמין לי, זה יהיה בסדר.
- חייל 1: מרטין –
- חייל 2: (למרתה) לא לדאוג. זה לא יכאב. כמו – טק – לא תרגישי כלום.
- חייל 1: אל תכריח אותי לעשות את זה.
- חייל 2: (מנופף בנשק) את מה? (חייל 1 שולף נשק) סוף סוף, עכשיו זה אמיתי.
- חייל 1: תוריד את זה ותן לנו ללכת.
- מרתה: (תחינה) אליק.
- חייל 2: לא יכול.
- חייל 1: תוריד את זה.
- מרתה: אליק.
- חייל 2: בחיים לא.
- חייל 1: תוריד את זה מרטין. זה לא חייב להיות ככה –
- חייל 2: (צועק) זה חייב! אחרת הכל מתפרק!
- חייל 1: תוריד. בבקשה...

חייל 2: לא!

***** שתי יריות. החיילים ומרתה נופלים. לרגע לא יודעים מה קרה. חייל 2 נהרג, חייל 1
נפצע מרתה מקופלת על הקרקע *****

תמונה 4

(חייל 1 יושב וחובש את כתפו, מרתה מסתכלת עליו. הוא עוצר ומביט על האופניים)

חייל 1: (על האופניים) אני שונא אותם! (פאזזה) אני שונא אותם... פעם הייתה לי תוכנית לרכוב עד דרום אפריקה, היה לי חבר שעשה את זה. לא עשית את זה. (שתיקה) אני לא חוזר. (שתיקה) אני אדפוק בדלת של אמא שלי, היא לא תאמין. (שתיקה) היא לא תזהה אותי. ואחר כך היא תתחיל לבכות. היא תגיד איך השתנתי. ואז נשתוק הרבה זמן. (שתיקה) והיא לא תשאל אותי כלום. נשב בשקט גמור. היא תדע.

מרתה: (מרימה קופסת שימורים ריקה, לוחשת לתוך הקופסא) א-ליק. (מניחה אותה בסל האופניים)

חייל 1: די. אני לא יכול לשמוע את זה יותר. (שתיקה) לא נמצא אותו. זה היה שקר. (שתיקה) מה שראיתי, זה נצרב לי בעור. (שתיקה) את יודעת איזה טעם יש לדם? טעם של מתכת חמה וסוף דק. אני כבר לא זוכר דברים שראיתי. אני לא מכיר את עצמי. (מנסה לקום, מוותר) נצטרך לחכות כאן קצת, עוד מעט יחשיך. (מוציא מימיה מהתיק) לא נשאר הרבה. (מגיש לה, היא שותה) לא חשבתי שהדרך חזרה תהייה ארוכה כל כך... (חייל 1, עוצם את עיניו, מרתה יושבת לידו)

(נכנסים קצינה 1 וקצין 1)

קצינה 1: זה הוא.

קצין 1: נראה ככה. (מכוון אליו את הנשק ובקול רם) חייל!

חייל 1: (מתבלבל, מנסה להצדיע, לא מצליח להתרומם) המפקד... המפקדת.

קצין 1: את הנשק!

חייל 1: מה?

קצינה 1: תמסור את הנשק. (פאזזה)

קצין 1: אתה מסרב? (מתקרב אליו)

חייל 1: לא. (נותן את הנשק לקצין 1, שלוקח אותו וסורק את האיזור)

קצינה 1: אלן אלכסנדר?

חייל 1: כן...

קצינה 1: אתה כאן לבד?

- חייל 1: כן.
- קצין 1: מה אתה עושה כאן?
- קצינה 1: איפה היחידה שלך?
- חייל 1: בחזית.
- קצינה 1: (מצביעה על האופניים) מה זה?
- חייל 1: אופניים?
- קצינה 1: שלל?
- חייל 1: לא, זה –
- קצין 1: לאן אתה חוזר?
- חייל 1: ל –
- קצינה 1: איפה אתה מוצב?
- חייל 1: בחזית אבל –
- קצינה 1: היא, שבויה?
- חייל 1: לא, אני מחזיר אותה הביתה.
- קצינה 1: זאת פקודה?
- חייל 1: לא...
- קצין 1: (מתקרב אליו) אתה עורק.
- חייל 1: לא. אני מחזיר אותה.
- קצינה 1: את מי?
- חייל 1: (לכיוון מרתה) אותה.
- קצין 1: מאיפה הגעת?
- חייל 1: מהחזית הדרומית.
- קצינה 1: הגעת מהחזית הדרומית לכאן?
- חייל 1: כן. (מחליפים מבטים. רגע מתוח) אני צריך להחזיר אותה.
- קצינה 1: זאת פקודה?
- חייל 1: מישהו היה צריך להחזיר אותה הביתה.

- קצינה 1: שאלתי אם זאת פקודה?
חייל 1: לא...
- קצינה 1: היא משלנו? (שתיקה)
קצין 1: אתה עורק.
חייל 1: לא.
- קצינה 1: פעלת על דעת עצמך?
חייל 1: כן.
קצין 1: אתה עריק.
חייל 1: לא.
- קצינה 1: כן. (מוציאים טפסים)
חייל 1: מה זה?
קצין 1: נהלים חדשים.
- קצינה 1: (מכתיבה) פגשנו בחייל אלכסנדר אלן, בקו הרביעי, ללא פקודות מהיחידה שלו. כשהוא נסוג מהחזית הדרומית.
קצין 1: (מוסיף) החייל עזב את יחידתו מתוך כוונה שלא לחזור.
- קצינה 1: האם עזבת את היחידה שלך?
חייל 1: כן.
- קצינה 1: האם סירבת לביצוע הפקודות שקיבלת באופן ישיר?
חייל 1: כן.
- קצינה 1: האם הייתה סיבה שבגינה בחרת לפעול באופן בו פעלת?
חייל 1: כן.
קצין 1: מה היא?
חייל 1: היא כמעט נהרגה, וצריך היה להחזיר אותה.
קצין 1: זאת לא סיבה.
- קצינה 1: חייל לא יכול על דעת עצמו לסרב לבצע פקודות שניתנו לו באופן ישיר.
חייל 1: הייתי חייב –

- קצין 1: (מתקרב אליו) שיקול דעת וציות. אם כל אחד על דעת עצמו היה משנה את הפקודות שקיבל, לא היינו מגיעים לשום מקום.
- מרתה: (לוחשת) אליק.
- חייל 1: זה לא היה נראה לי הגיוני –
- קצין 1: זה לא משנה מה נראה או לא נראה לך הגיוני, לא מדובר כאן בהגיון פרטי!
- חייל 1: מה הייתי צריך לעשות?
- קצינה 1: לציית.
- חייל 1: אבל היא הגיעה –
- קצין 1: היא לא הייתה צריכה להגיע לשם.
- חייל 1: אבל היא הגיעה!
- קצין 1: היית צריך להישאר עם היחידה שלך.
- חייל 1: אבל היא –
- מרתה: אליק. (מוציאה את החפצים מתוך סלסלת האופניים שלה) אליק... (מתקרבת ומגישה את החפצים לקצין 1. לרגע נראה שמשהו נבקע בחומת ההגנה שלו, אך מיד הוא חוזר לעמדתו הרשמית והודף אותה. החפצים מתפזרים)
- קצין 1: (למרתה) מספיק.
- קצינה 1: (מרגיעה את קצין 1) די...
- חייל 1: מה אתה עושה?
- מרתה: (חזק יותר) אליק.
- קצין 1: (למרתה) מספיק אמרתי.
- קצינה 1: (מנסה לרסן את קצין 1) תירגע...
- חייל 1: (עוזר לה לאסוף את החפצים) הנה, קחי.
- מרתה: (צועקת) אליק!
- חייל 1: די.
- מרתה: (צעקה מתגברת) אליק!
- קצין 1: מרתה די! (שתיקה)
- חייל 1: מרתה? (מרתה פונה אליו) זה השם שלה? אתה מכיר אותה?

- מרתה: (לקצין 1) אליק!
- חייל 1: מחפשים אותה?
- קצין 1: לא.
- חייל 1: אתה יודע מי היא. מישהו כן מחפש אותה. (מביט בקצינה 1, מחפש תשובה)
- קצין 1: לא.
- קצינה 1: (בשקט) כבר לא.
- חייל 1: אבל אתה מכיר אותה. (לקצינה 1) הוא מכיר אותה.
- מרתה: אליק.
- חייל 1: מה זה אליק? (שתיקה) אתה אליק?
- קצין 1: זה לא רלוונטי.
- חייל 1: היא באה לחפש אותך?
- קצין 1: זה לא רלוונטי.
- חייל 1: (מתגבר) היא באה לחפש אותך, וזה לא רלוונטי?
- קצין 1: בדיוק!
- חייל 1: גם האופניים המזוינים האלה לא רלוונטיים? (דוחף אותם לרצפה) זה לא רלוונטי? (מתקרב מאיים לקצין 1, נוצר רגע מתוח)
- קצינה 1: (מרסנת אותו) חייל! תזכור עם מי אתה מדבר!
- חייל 1: אז מה רלוונטי?
- קצינה 1: אין טעם להאשים אחרים בבחירות שלך, תקח אחריות.
- חייל 1: לכו לעזאזל...
- קצינה 1: חייל!
- חייל 1: (מרתה ניגשת אל חייל 1 ומגישה לו את האופניים) מה אני אעשה עם זה? הא? מה אני אעשה עם זה עכשיו? (מביט בה)
- מרתה: (לחייל 1) אליק. (פאזזה, כולם מביטים במרתה) אליק.
- חייל 1: (בשקט) אתה יודע מה? אני עריק, אתם יכולים לכתוב את זה. (מכניס את החפצים לכיס) תכתבו את זה בדפים שלכם. אני עריק ואני נוסע מכאן! אנחנו נוסעים מכאן! (למרתה) נכון? ניסע מכאן לכל הרוחות!
- קצין 1: (מאיים) שלא תעיז לזוז.

- קצינה 1: אתה לא יכול ללכת.
- חייל 1: לא.
- קצינה 1: לא.
- חייל 1: ברור. (לקצין 1) אני מחזיר אותה, ואין לזה משמעות בשבילך?
- קצין 1: הפרת פקודות, יש נהלים ברורים.
- קצינה 1: אנחנו נדרשים להעמיד אותך לדין בגין עריקה.
- חייל 1: עכשיו?
- קצין 1: כן.
- קצינה 1: אלה פקודות חדשות, בגלל המצב.
- חייל 1: אבל... (מגחך) כן.
- קצין 1: מישהו צריך לשלם.
- קצינה 1: לאור העובדות שנאספו והובאו לפני, אני מוצאת אותך אשם בניסיון עריקה על פי סעיף 92. מתוקף סמכותי אני מורה על ביצוע גזר הדין באופן מידי.
- חייל 1: מה יהיה איתה?
- קצין 1: אנחנו נסתדר מכאן.
- חייל 1: מה תעשו איתה? (שתיקה) אתם תחזירו אותה? תחזירו אותה.
- מרתה: (מחזיקה בידו) אליק...
- חייל 1: נכון?
- קצינה 1: לביצוע גזר הדין הנאשם מתבקש לרדת על הברכיים כשידיו מאחורי ראשו.
- חייל 1: (מוסר את הנשק) אני לא יורד.
- קצין 1: (מוציא נשק) זה רק יהיה מלוכלך יותר.
- חייל 1: אני יורק על זה.
- קצינה 1: בספירת שלוש : 3...–
- חייל 1: רגע! רגע... לא לפנייה.
- קצין 1: (שתיקה) תפנה לצד. (מסתירים אותו עם הגב)
- קצינה 1: 1...2...3... (ירייה, החייל נופל. קצינה 1 לוקחת את הדיסקית של חייל 1 ופונה לצאת)

קצין 1: (פונה למרתה) את עוד כאן? עשית מספיק צרות. את שומעת? תלכי. (מכוון אליה את האקדח, היא מתקפלת) טיפשה! תלכי מפה. פשוט תלכי מפה! מרתה תלכי!

מרתה: אלן.

קצין 1: תשתקי כבר! ... (יוצא, מרתה נותרת עם האופניים. חושך)

אפילוג

אף אחד לא אמר כלום כשהוא הלך. בוקר אחד הוא לא היה. ולא דיברו יותר, ואסור היה להזכיר את שמו. את אלה שאהב השאיר במחסן בחצר, מעלים אבק. אסור היה להזכיר את שמו. והמתכת הכחולה קרצה מפינת המחסן. ואף אחד לא אמר מתי הוא יחזור. והמתכת הכחולה קרצה.